

Stenografisch verslag van een openbaar verhoor in het kader van de parlementaire enquêtecommissie Woningcorporaties op 13 juni 2014 in de Enquêtezaal van het Logement te Den Haag.

Gehoord wordt: de heer Kees Wevers

Aanvang: 13.30 uur

Voorzitter: Van Vliet

Griffier: Haveman-Schüssel

Verder zijn aanwezig de commissieleden Bashir, Groot, Hachchi, Mulder en Oskam.

De **voorzitter**: Goedemiddag aan iedereen. Ik open deze vergadering. Aan de orde is het openbaar verhoor van de heer Wevers. Mijnheer Wevers, goedemiddag. Welkom namens de parlementaire enquêtecommissie Woningcorporaties. Wij doen onderzoek naar het stelsel van woningcorporaties en alle incidenten die daar plaatsvonden. We willen dus weten wat er is gebeurd, hoe dat kon gebeuren en wie daarvoor verantwoordelijk zijn. Vandaag concentreren we ons wederom op Vestia. Dat is de grootste casus die we onderzoeken. In dit verband wordt u, mijnheer Wevers, gehoord als getuige. Dit verhoor vindt plaats onder ede. U hebt gekozen voor de belofte die inhoudt dat u de gehele waarheid en niets dan de waarheid zult zeggen.

Ik verzoek u te gaan staan en mij na te zeggen: dat belooft ik.

De heer **Wevers**: Dat belooft ik.

De **voorzitter**: U staat onder ede. Neemt u plaats, mijnheer Wevers. Mijnheer Wevers, u was van 1992 tot 2013 ...

De heer **Wevers**: Mijnheer de voorzitter, mag ik vooraf iets zeggen?

De **voorzitter**: Begrijp ik goed dat u een punt van orde hebt?

De heer **Wevers**: Ja, dat klopt. Ik heb tijdens de besloten verhoren en recent in de mail gemeld dat ik gezondheidsproblemen heb. Die houden in dat het voor mij lastiger is om mij te concentreren. Ik weet niet hoe lang dit verhoor gaat duren. Ik verzoek u, indien ik dat aangeef, een korte pauze van vijf minuten in te lassen.

De **voorzitter**: Onze commissie zal rekening houden met uw gezondheidstoestand.

De heer **Wevers**: Vanwege de concentratie kies ik ervoor om de vragen op te schrijven.

De **voorzitter**: Het zal af en toe noodzakelijk zijn om even door te vragen, maar wij zullen daarmee rekening houden.

U was lange tijd, in totaliteit ongeveer 21 jaar, werkzaam bij Vestia. Lange tijd was u werkzaam als directeur Financiën en Control. Ik heb begrepen dat u bedrijfseconoom bent en dat u daarna een postdoctorale opleiding accountancy hebt gevolgd. Als hoog opgeleide man, kwam u dus ook hoog in de boom bij Vestia, namelijk als financieel eindverantwoordelijke. Wij onderzoeken de grote hoeveelheid complexe derivaten die Vestia in de loop der tijd heeft gekocht. Als gevolg van de lage rentestand was er veelvuldig sprake van bijstortverplichtingen door Vestia. Die hebben er uiteindelijk toe geleid dat er bijna sprake was van een faillissement. Wij doen daar ook onderzoek naar. In dit verband zal de commissie u dus vragen stellen over uw rol in het financieel beheer van Vestia als directeur Financiën en ook bij de opbouw van die derivatenportefeuille en de organisatie van de treasury, dus over uw controlerende taken.

De heer **Wevers**: Ja, prima.

De **voorzitter**: Ik wil het eerst hebben over de treasury, de afdeling waar het kasgeld wordt beheerd. Daar zat de heer De Vries. Wij hebben bij Vestia een financieel statuut aangetroffen dat de bevoegdheden regelt. De belangrijkste besluiten werden voor zover ik begrepen heb, in de praktijk genomen door de treasurycommissie. Klopt dat?

De heer **Wevers**: Dat klopt inderdaad.

De **voorzitter**: Daarin zaten de heren Staal, De Vries en u. Kunt u ons vertellen hoe de besluiten van de treasurycommissie werden vastgelegd?

De heer **Wevers**: De treasurycommissie had een behoorlijk hoge frequentie wat het bij elkaar komen betreft. Het kwam voor dat de leden wekelijks bij elkaar kwamen. Soms gebeurde dat dagelijks. De tijdspanne kon echter ook ruimer zijn dan wekelijks of dagelijks. Vestia is een informele organisatie, wat inhoudt dat er heel weinig is vastgelegd over de overleggen van de treasurycommissie.

De **voorzitter**: Waren er wel verslagen met daarin de besluiten van de treasurycommissie?

De heer **Wevers**: Er waren zeer weinig verslagen en er werden zeer weinig besluiten genomen. De heren Staal, De Vries en ik waren bijna altijd bij die overleggen en er werd heel weinig vastgelegd.

De **voorzitter**: Wie had het in de dagelijkse praktijk binnen die commissie vooral voor het zeggen? Wie was dus de sturende kracht?

De heer **Wevers**: Vaak leverde de heer De Vries de meeste input. Hij gaf weer wat er gebeurde op de kapitaalmarkt, de geldmarkt. Tevens gaf hij aan wat er gebeurde bij collega-corporaties, zoals hij dat had meegekregen, en in de bancaire wereld. Natuurlijk leverden de heer Staal en ik ook input. Die kon betrekking hebben op sectorale ontwikkelingen, op ontwikkelingen vanuit het

WSW, het Centraal Fonds. Zoals ik zei, kwam de meeste input van de heer De Vries.

De **voorzitter**: Wie had de feitelijke verantwoordelijkheid over de liquiditeitsrisico's en het risicobeheer bij treasury?

De heer **Wevers**: Ik weet niet of ik dat zo expliciet kan zeggen. Het belang was voor de treasurycommissie dermate groot dat de heer Staal daarvan als bestuurder altijd onderdeel uitmaakte. Mijn rol was wel het leidinggeven aan financiën en control en treasury was een van de onderdelen daarvan.

De **voorzitter**: Maar wie was er, als je van buitenaf naar Vestia kijkt, eindverantwoordelijke voor het liquiditeitsrisicobeheer?

De heer **Wevers**: Het bestuur is altijd eindverantwoordelijke.

De **voorzitter**: En wat was uw eigen rol als directeur Financiën?

De heer **Wevers**: Mijn rol als directeur Financiën is natuurlijk ook het kijken naar hoe zich de liquiditeit ontwikkelt, ook ten opzichte van de begroting. Ik moet nagaan of er belangrijke afwijkingen in de begroting staan wat investeringen en desinvesteringen betreft. Verder moet ik nagaan of er belangrijke afwijkingen zijn wat fusies betreft -- fusies ja of nee? -- zoals we die met enige regelmaat aan de orde hebben gehad. Dat zijn immers belangrijke factoren die meespelen. Een belangrijke rol voor mij was, goed te kijken wat de effecten daarvan waren.

De **voorzitter**: De heer De Vries was treasurer. Hij sloot derivatencontracten. Wij hebben uit de stukken geleerd dat de heer De Vries, zeker na een wijziging van het financieel statuut in 2011, een onbeperkte volmacht had voor het sluiten van die derivatencontracten. Wat vond u ervan dat hij toch wel ruimhartig zijn gang kon gaan?

De heer **Wevers**: Bij mijn weten gold de volmacht, dat hij onbeperkte bevoegdheden had om dat te doen, voor de heer De Vries al eerder dan op die datum. Als ik mij goed herinner blijkt dat uit de volmachten die ook aan de banken zijn verstrekt dat op basis daarvan in feite drie individuele personen bevoegd zijn. Dat waren de heren Staal, De Vries en ik. Daarbij geldt wel dat het afsluiten van de derivaten bij mijn weten -- ik durf niet met zekerheid te zeggen voor alle jaren -- gebeurde door de heer De Vries.

De **voorzitter**: Maar wat vond u ervan dat een treasurer, in dit geval De Vries, onbeperkt zijn gang kon gaan bij het sluiten van derivatencontracten?

De heer **Wevers**: Het is, vrij vertaald, het grootste mandaat dat er is. Dat kan overigens nog wel ruimer zijn, namelijk dat de contracten ook worden ondertekend. De heer Staal heeft altijd de bevoegdheid gehad tot het ondertekenen van een contract. De keuze voor het geven van een onbeperkte volmacht was voor een belangrijk deel ingegeven door de vraag hoe het afsluiten van derivatencontracten werkt of hoe het afsluiten van leningen werkt. Je hebt daarvoor contact met de banken en je moet snel reageren, want een prijs blijft vaak slechts tien minuten tot een kwartier staan. De keuze is dus heel sterk gebaseerd geweest op praktische overwegingen, gekoppeld aan het vertrouwen dat zowel de heer Staal als ik in de heer De Vries had.

De **voorzitter**: Als de heer De Vries een deal sloot – wij hebben begrepen dat hij dat per mail deed – volgde de zogenaamde preconfirmation. Vrij vertaald is dat een voorbevestiging dat er een deal gesloten is. In die mail stonden vaak ook mededelingen over de betaling van een fee aan een tussenpersoon. Welke mensen binnen Vestia kregen zo'n preconfirmation via de heer De Vries te zien?

De heer **Wevers**: De preconfirmation ging van de frontoffice naar de backoffice.

De **voorzitter**: Binnen treasury?

De heer **Wevers**: Binnen mijn afdeling. Ze zaten fysiek niet bij elkaar maar ze zaten op een andere locatie. U maakt melding van de fees. In de preconfirmation die bij de backoffice kwam, waren op een of andere wijze fees niet vermeld. In 2012, na de inval door de FIOD -- ik was getuige, de heer Staal was getuige en de heer De Vries was verdachte -- kreeg ik 's avonds te horen dat het ook te maken had met tussenpersonen. Mijn beeld was dat Vestia geen zaken deed met tussenpersonen. Op een van de daarop volgende dagen heb ik de backofficemedewerker gevraagd hoeveel geld wij de afgelopen jaren aan provisie hadden betaald voor tussenpersonen.

De **voorzitter**: En toen?

De heer **Wevers**: De opmerking was: wij werken niet met tussenpersonen. Ze heeft dit nog nagekeken en zei dat er in de periode 2008-2012 slechts een paar duizend euro aan provisie is betaald, en dat ging nog over geldmarktzaken.

De **voorzitter**: Om het heel helder te krijgen vraag ik u of u de preconfirmation, dus niet de latere confirmation, te zien kreeg.

De heer **Wevers**: Het is mogelijk dat het uitsluitend de confirmation was. In de stukken die uit de backoffice kwamen -- dat zijn de stukken die ik gezien heb -- was nimmer een vergoeding vermeld voor een tussenpersoon. Daarin waren geen fees vermeld.

De **voorzitter**: Die stukken die u zag, waren de confirmations?

De heer **Wevers**: Dat vermoed ik. Ik kan mij de kop daarvan niet meer herinneren.

De **voorzitter**: Wist u zelf dat de heer De Vries derivatencontracten afsloot die giftige clausules bevatten?

De heer **Wevers**: Wat is uw definitie van giftige clausules?

De **voorzitter**: Daarmee bedoel ik dat je derivatencontracten kunt afsluiten die verband houden met het afdekken van een renterisico. Vestia had variabele rentes. Het variabele deel van de leningen van Vestia schommelde de laatste jaren rond 1 miljard euro. De heer De Vries sloot niet alleen renteswaps, standaardderivaten, om dat af te dekken. Hij sloot een heleboel contracten af, gestructureerde derivaten, met heel exotische namen, gekoppeld aan allerlei onzekere indices et cetera. Het waren dus giftige clausules. Dat zijn clausules waardoor niet meer is te overzien wat de derivaten uiteindelijk voor je financiële positie betekenen en die tot gevolg hebben dat banken wellicht het grote voordeel krijgen. Wist u dat de heer De Vries ook met dat soort derivaten bezig was?

De heer **Wevers**: Ik weet dat de heer De Vries ook de contracten voor de niet-standaard producten afsloot. De opmerking dat de winst daardoor altijd automatisch naar de banken gaat, is voor uw rekening. Ik heb daarvoor namelijk geen bewijs. Er komt een prijs tot stand. U geeft ook aan dat u geen zicht hebt op de effecten van die derivaten. Ik weet dat de heer De Vries alle afgesloten derivatencontracten bijhield in een Excelbestand. De backoffice daarentegen administreerde de derivaten in een applicatie van de SG. Minstens een keer per jaar vond er afstemming plaats tussen de SG-applicatie en de Excelapplicatie. Dat afstemmen gebeurde door de backoffice. Ik weet dus dat in ieder geval alle derivatencontracten ook in Excel staan. Bovendien vond een keer per jaar afstemming met de banken plaats.

De **voorzitter**: Ja, maar -- als ik u even mag onderbreken -- u zei net dat u wist van het feit dat er in het pakket dat de heer De Vries in het Excelbestand had staan, heel veel derivatencontracten stonden die niet een-op-een gelinkt waren aan het afdekken van renterisico op de variabele leningen van Vestia. Wat vond u van het risico dat je nam door dat als corporatie te doen?

De heer **Wevers**: U legt de link tussen het soort product en het een-op-een afdekken van renterisico.

De **voorzitter**: Dat doe ik in ieder geval wat volume betreft. Als het volume van variabele leningen ongeveer 1 miljard euro is, je eind 2010 al 10 miljard aan nominaal derivatenvolume hebt dat daarna gaat van 17 miljard naar uiteindelijk 23 miljard, is er sprake van een disbalans tussen dat wat je in totaliteit aan derivaten hebt en het variabele deel van de portefeuille leningen dat je wilt afdekken. Op een gegeven moment is er wat dat betreft sprake van een wanverhouding, wat uit de stukken blijkt. U wist daarvan. Wat vindt u van de risico's daarvan?

De heer **Wevers**: Ik ga even in op de getallen. In de jaarrekening werd ook de nettopositie gepresenteerd. Die nettopositie is geconfronteerd met variabele leningen, leningen die binnen de eerstkomende tien jaar vervallen en met leningen die nog moesten worden afgesloten. In de treasurycommissie werd ook altijd gevraagd of Vestia niet overhedged was. In de spreadsheet van de heer De Vries zag ik, toen ik een steekproef nam van de derivaten, dat de geldstromen voortvloeiende uit de derivatencontracten, daarin opgenomen waren en ik zag dat de kasstromen die verbonden waren aan rente tegenover elkaar werden gezet. Over 2008 en 2009 heb ik Deloitte Financial Advisory Services ingehuurd om ook te toetsen of het op een correcte manier gebeurde en of Vestia niet te veel derivaten had. De conclusie van Deloitte is in het kader van RJ 290 -- de richtlijn 290 voor het jaarverslag heeft betrekking op financiële instrumenten ...

De **voorzitter**: Dat is misschien een beetje te technisch. Mensen volgen dat niet meer hoor.

De heer **Wevers**: Dat kan, maar ik vind het wel relevant om aan te geven dat er een toets plaatsvindt tussen het kader dat ook geldt voor de jaarverslaggeving en de volumes aan derivaten die Vestia had. De vraag was ook of dat passend was en of een en ander onderbouwd was met cijfers in

het kader van de meerjarenprognose, hoe deze prognose tot stand was gekomen, of Vestia te veel derivaten had en of er sprake was van exotische producten. RJ 290 geeft de mogelijkheid om dat op portefeuilleniveau te bekijken.

De **voorzitter**: Ik ga even terug naar de basis, mijnheer Wevers. Afdekken renterisico's akkoord, maar de heer De Vries schreef zelf financiële producten, swaptions werden zelf gecreëerd en aangeboden aan banken en daarvoor werd premie gevangen. Wat vindt u als directeur Financiën van een woningcorporatie ervan dat je dat doet en dat je daarmee een zeer complexe en een zeer grote portefeuille opbouwt? Dat is een vraag aan u. Deze vraag is niet gerelateerd aan jaarverslaggeving. De heer De Vries schreef swaptions.

De heer **Wevers**: Vestia was een investerende woningcorporatie. In de meerjarenprognose gingen we uit van 750 tot bijna 1.000 nieuwbouwhuurwoningen per jaar. Nieuwbouwhuurwoningen kosten al snel €150.000 tot €170.000 per stuk. Dan heb je het over geïnvesteerde vermogens van 150 à 170 miljoen. Als je kijkt naar de kasstromen daarbij, zie je dat de financiering een van de belangrijkste componenten is. Ik kom nu even op de swaptions. De premie die daarop ontvangen werd, werd verdisconteerd in de lasten voor de beginjaren zoals je negatieve exploitatieresultaten hebt voor een woning. De huur is dan vaak al niet voldoende om er de renteopbrengsten uit te bekostigen. De swaptions hadden wel het kenmerk dat er een cap op zat, een gemaximeerd percentage. Ik weet niet of het voor alle swaptions geldt, maar Vestia heeft regelmatig swaptions gehad waarbij de rente in de optie maximaal 4,5% was, terwijl bij de investering gecalculeerd werd met een rente van 5 à 6%.

De **voorzitter**: Moet ik nu concluderen dat u wel goed vond dat de heer De Vries dat deed, dat hij deze producten maakte? Het is een technisch verhaal. Voor de mensen thuis, is het misschien voor het overzicht goed om te horen of u goed vond dat de heer De Vries dat deed.

De heer **Wevers**: Wij hebben dat besproken en daartoe is besloten in de treasurycommissie met het fenomeen dat er een cap op zit, dat er een maximering is. Ik kom toch even terug op Deloitte FAS. Dat bedrijf heeft aangegeven dat niet alle producten moeten worden gekwalificeerd als hedge-instrumenten. De portefeuille als geheel wel.

De **voorzitter**: Kon u als directeur Financiën de risico's ten aanzien van alles wat er met de derivaten gebeurde zelf overzien?

De heer **Wevers**: Als ik kijk naar de derivatenportefeuille ... In de treasurycommissie werd er altijd een aantal vragen gesteld, ook aan de heer De Vries. Er werd ten eerste gevraagd hoe het zat met de hoeveelheid derivaten ten opzichte van het maximaal af te dekken bedrag, of Vestia niet overhedged was. Ten tweede werd er gevraagd hoe het zit met de basispuntgevoeligheid. Ten derde werd gevraagd hoe het met de marktwaarde gesteld was. Met de registratie in de SG-applicatie konden geen marktwaardes worden berekend. Met de Excelsheet van de heer De Vries kon dat ook niet.

De **voorzitter**: Hoe was het met uw begrip van al die producten?

De heer **Wevers**: Dat was redelijk tot goed. Ik ben geen specialist in derivaten.

De **voorzitter**: Goed.

De heer **Wevers**: Dat is een van de redenen om Deloitte FAS, de specialisten, te vragen om ernaar te kijken.

De **voorzitter**: Daar komen we straks op, mijnheer Wevers. De feiten dat er tussenpersonen zaken deden met de heer De Vries en dat er fees werden betaald, waren zoals u zei een grote verrassing voor u. U zei dat ook de medewerkster van de backoffice zei: nee hoor, er zijn geen tussenpersonen. Ik heb wel een brief van 2005 van Deutsche Bank, een van de grote

derivatenleveranciers van Vestia door de jaren heen. Toen was de heer Staal er en u was er als directeur Financiën. In die brief schrijft Deutsche Bank: geweldig, mijnheer Staal, om zaken te doen met Vestia, met mijnheer de Vries. Heel fijn. En FiFa Finance als tussenpersoon is voor ons ook prima. De premies die wij daaraan moeten betalen, zullen wij verdisconteren in de aan Vestia aan te bieden producten, derivaten. Deze brief is dus gericht aan de heer Staal. Weet u van deze brief van 2005 waarin FiFa Finance en te betalen fees worden genoemd?

De heer **Wevers**: Van deze brief heb ik kennisgenomen tijdens een conferencecall met Deutsche Bank. Dat was na de inval door de FIOD en het Openbaar Ministerie. Een van de medewerkers van Deutsche Bank sprak toen over het bestaan van deze brief. De brief zelf heb ik nooit gezien. Tijdens mijn verhoor bij de FIOD heb ik daaraan gerefereerd. Het was voor mij een complete verrassing. Ik kende de inhoud van de brief niet. Ik wist zelfs niet van het bestaan van FiFa Finance.

De **voorzitter**: Wanneer was de conferencecall waarin u van die brief hoorde?

De heer **Wevers**: Die zal geweest zijn één week of een paar weken nadat de FIOD inval had gedaan. Dat was eind april, begin mei.

De **voorzitter**: 2012?

De heer **Wevers**: Ja, dat was 2012. Af en toe haal ik de jaartallen door elkaar.

De **voorzitter**: Akkoord. Ik zeg dit voor de helderheid en het verslag. U kent de inhoud van die brief dus niet en u hoorde pas na de inval door FIOD van het bestaan van die brief?

De heer **Wevers**: Inderdaad.

De **voorzitter**: Dat is helder. Mijnheer Bashir, hebt u aanvullende vragen op dit punt?

De heer **Bashir**: Mijnheer Wevers, waar is volgens u die brief heen gegaan? Die is gericht aan de heer Staal. Hij zei -- dat heeft hij hier verklaard -- dat hij de inhoud van de brief niet kent. Waar moet de brief dan in de organisatie zijn beland?

De heer **Wevers**: Ik vind dat lastig. Ik weet niet of de brief aan iemand is meegegeven, misschien aan de heer De Vries met een ... Ik weet zelfs niet of die met de post is meegegaan. Het enige wat ik zeg, is dat ik niet van de brief wist. Ik heb die ook nooit gelezen of wat dan ook. De heer Van Vliet refereert daaraan. Tja, ik heb die brief nooit gezien.

De heer **Bashir**: Nee, dat is duidelijk.

De heer **Wevers**: Ik weet niet of die is binnengekomen. Als die brief al is binnengekomen, weet ik niet of die de heer Staal ter hand is gesteld. Misschien is die brief rechtstreeks naar de heer De Vries gegaan. Misschien is die zelfs niet binnengekomen maar is die meegegeven.

De heer **Bashir**: De heer Van Vliet vroeg net ook naar de verslagen van de treasurycommissie. De heer Staal vertelde ons dat er altijd verslagen werden gemaakt en dat die ergens gebleven moeten zijn. U zegt dat er slecht werd gedocumenteerd. Hoe is het mogelijk dat de heer Staal ervan overtuigd is dat er verslagen zijn?

De heer **Wevers**: Er zijn een paar vergaderingen geweest met verslaglegging, maar ik weet wel dat dat er niet veel zijn geweest. Misschien beschouwt hij het zeer kort bij elkaar zijn van de heer De Vries, mij en zichzelf niet als een officieel overleg van de treasurycommissie. Voor mij geldt dat, als die drie personen -- dezelfde personen -- daar bij elkaar zijn en zij zaken bespreken van de treasury ... Dat is best lastig.

De heer **Bashir**: Weet u ook wie verantwoordelijk was voor het maken van de verslagen? Was u dat als directeur Financiën?

De heer **Wevers**: Als er verslagen gemaakt werden, deed de heer De Vries dat. Ik zeg nogmaals dat er weinig verslagen zijn gemaakt.

De **voorzitter**: Het is natuurlijk ook mogelijk dat die brief van Deutsche Bank is onderschept door de heer De Vries of dat de heer Staal die blind aan de heer De Vries heeft gegeven. Zou dat volgens u kunnen?

De heer **Wevers**: Dat zou kunnen. Dat weet ik niet.

De **voorzitter**: Mijnheer Wevers, ik kom even terug op de derivaten en de treasury

De heer **Wevers**: Dat had ook ... Volgens mij heb ik al gezegd hoe het gegaan zou kunnen zijn.

De **voorzitter**: Ja, dat is duidelijk. Dat is genotuleerd.

De Treasury Department bij Vestia was een financieel statuut dat regelde wie wat mocht doen. U zei net al dat de heer De Vries vanaf 2002 onbeperkte bevoegdheden had in die zin dat hij die derivatencontracten snel mocht aangaan. In het financieel statuut van 2002 staat echter dat de heer De Vries geen open posities mag innemen. In de praktijk zien we echter dat hij al heel vroeg grote aantallen derivatencontracten afsloot die pas op langere termijn ingingen. Daar waren nog helemaal geen leningen voor. Dat zouden we een open positie noemen. Hoe verklaart u dat hij wel ruim dingen deed die zelfs op grond van het statuut van 2002 niet mochten?

De heer **Wevers**: Allereerst merk ik op dat ik bij mijn weten niet heb gezegd dat de heer De Vries vanaf 2002 een onbeperkt mandaat had.

De **voorzitter**: Sinds wanneer had hij dat dan?

De heer **Wevers**: Nee, ik heb gezegd dat het voor 2011 was. Ik kan me niet het jaartal herinneren waarop de volmachten naar de bank zijn gegaan. Dit ter aanvulling.

De **voorzitter**: Oké, terug naar de open posities.

De heer **Wevers**: Terug naar de open positie. De basis voor de transacties die werden gedaan waren de begroting en de meerjarenbegroting die ieder jaar werden opgesteld. De meerjarenbegroting beslaat een periode van tien jaar, dus het komende jaar tot tien jaren. Daarin zijn huidige leningen opgenomen en leningen die nog moeten worden aangegaan. Leningen die nog moeten worden aangegaan, zijn er nog niet maar je bent al volop bezig met plannen om te investeren. Als je daarmee bezig bent, maar je daarvoor deels al kosten maakt, of je kosten gaat maken ... De ervaring leerde dat Vestia gemiddeld tussen de 700 en misschien wel 1.000 nieuwbouwhuurwoningen per jaar opleverde, zoals ik al zei. Op grond daarvan zijn ook derivaten ... Dat zou leiden tot een grotere schuldpositie. Over het risico dat daaraan verbonden was, is in lijn met de richtlijnen van het WSW -- die houden in dat niet meer dan 15% van de leningenportefeuille in een jaar vervalt -- afgesproken ... In dat kader zijn die derivatencontracten afgesloten. U noemt dat een open positie. Ik noem dat eerder het afdekken van de investeringsopgave, ook voor de komende jaren.

De **voorzitter**: De heer De Vries moest binnen geformuleerde risicokaders blijven. Dat stond ook in dat statuut. Zijn die risicokaders geformuleerd?

De heer **Wevers**: Er zijn weinig risicokaders geformuleerd. Zoals ik zei "niet-overhedged" in het kader van RJ 290; in feite het netto afdekken van ... In ieder geval dat er geen overhedge is. Dat is het eerste punt. Het tweede punt is de basispuntgevoeligheid; hoe gevoelig ben je ten aanzien van renteontwikkelingen? Op enig moment was de basispuntgevoeligheid 10 miljoen. Dat is ook besproken door de treasurycommissie. Dat was te hoog. Wij wilden die terugbrengen naar maximaal 5 à 7 miljoen. Dat is met name gekoppeld aan de vraag hoeveel middelen je beschikbaar hebt om

onderpand, dus margin calls, aan banken te betalen op momenten waarop de rente daalt. Dat zijn eigenlijk de twee belangrijkste kaders die gedefinieerd zijn.

De **voorzitter**: Als we kijken naar wat er feitelijk gebeurde, naar de hoeveelheid producten en naar de complexe producten de heer De Vries "afsloot", ontstaat bij onze commissie de indruk dat het financieel statuut een papieren tijger was. Iedereen deed namelijk maar een beetje wat hij wilde. Wat vindt u daarvan?

De heer **Wevers**: Die visie deel ik niet. Met de kennis van toen ... De risicokaders die gedefinieerd waren, waren klein. Let wel, dat zeg ik met de kennis van toen. De derivatencontracten die afgesloten werden, de producten ... Als iets niet standaard is, krijgt het bijna onmiddellijk de kwalificatie "exotic", of misschien wel "giftig", zoals u het zou zeggen. Het palet van producten was wel benoemd en -- ik zeg nogmaals -- dat daarop periodiek werd getoetst. Achteraf gezien was de basispuntgevoeligheid, de gevoeligheid voor renteontwikkeling, substantieel hoger dan het getal dat de heer De Vries noemde. Dat raakt mij nu nog steeds.

De **voorzitter**: Ja. We zien wel dat in 2011 het financieel statuut werd aangepast. Dat betekende -- wij hebben dat nagelezen, mijnheer Wevers -- dat de heer De Vries nog meer bevoegdheden kreeg. Er staat namelijk expliciet in het nieuwe financieel statuut dat open posities voor derivaten voortaan zijn toegestaan. De organisatie hoeft ook niet meer de werking en de risico's volledig te overzien van dat wat de heer De Vries afsluit. Dat staat er echt in. Zelfs het tweehandtekeningsprincipe -- dat stond er eerder in maar dat werd niet gehandhaafd -- werd er toen uit gehaald. Waarom gebeurde dit allemaal? Wie kwam er met zo'n nieuw statuut?

De heer **Wevers**: Mijnheer De Vries kwam met een nieuw voorstel voor het statuut. Ik ga even op de inhoud in. Open posities ... Er staat ook in: kostprijs-hedge-accounting. Dat was voor mij ook een belangrijk referentiekader in de zin van of je een open positie hebt of niet. Dat men

momenteel anders kijkt -- mensen spreken soms van voortschrijdend inzicht, bijvoorbeeld KPMG deed dat later -- dan Deloitte FAS deed, vind ik heel spijtig. Ik noem dat geen open positie. Over de twee handtekeningen zeg ik het volgende. Daadwerkelijk is er nooit iets veranderd. De heer De Vries sloot de deal en het derivatencontract werd ondertekend door de heer Staal. Het derivatencontract -- voor zover ik mij dat herinner, is er geen enkel contract waarop meerdere handtekeningen staan ... De heer Staal was bevoegd om dat alleen te doen. Aan de voorkant, bij het sluiten van de deal en het ondertekenen van het contract, heeft het vierogenprincipe -- de twee handtekeningen -- invulling gekregen. Ook de Compliance en Governance Group (CGG) is een traject gegaan ten behoeve van het Centraal Fonds. Hij heeft daar ook gesprekken over gevoerd met in ieder geval de heer Staal, met mij en met de heer De Vries. Met de heer De Vries is hij een en ander doorgelopen om te weten te komen hoe het werkt et cetera. Hij heeft ook aangegeven dat in principe aan het vierogenprincipe invulling wordt gegeven.

De **voorzitter**: In ieder geval kwam de heer De Vries met het voorstel en u stond achter dat nieuwe financieel statuut?

De heer **Wevers**: Ja. Eén ding heb ik later bedacht. Ik heb een concept gekregen. Ik heb later niet geverifieerd of het aangepaste concept op die wijze naar de raad van commissarissen is gegaan. Ik heb aan de heer De Vries gevraagd naar de periode en die erna, dus 2002 versus 2011. De component van de werking en de risico's van de producten heeft hij zeker niet genoemd en ik weet niet of dit in het concept heeft gestaan dat ik heb gekregen voordat het naar de rvc ging.

De **voorzitter**: In 2011 was de heer Staal meerdere maanden niet op kantoor. Hij was toen ziek en moest drie keer in het ziekenhuis worden opgenomen. Wie ondertekende in die tijd de derivatencontracten?

De heer **Wevers**: Alle derivatencontracten zijn bij mijn weten ondertekend door de heer Staal. Met de confirmation was Vestia qua basis al gebonden. Banken waren zeker niet sterk in het tijdig toezenden van de contracten.

De **voorzitter**: Dat is helder. U zegt dus dat de heer Staal alle derivatencontracten heeft ondertekend?

De heer **Wevers**: Bij mijn weten en voor zover ik mij dat herinner, wel.

De **voorzitter**: Dus blijkbaar zijn die naar zijn huisadres gebracht of lag er achteraf een stapel op zijn bureau?

De heer **Wevers**: Volgens mij gingen er een aantal keren stukken ter ondertekening naar de heer Staal.

De **voorzitter**: Dat is duidelijk.

De heer **Wevers**: Als dat zo is gegaan, heeft het secretariaat daarvoor zorggedragen.

De **voorzitter**: Voordat we overgaan op het punt van de accountant en ik naar de heer Bashir heb gekeken, stel ik nog één vraag aan u over dit punt, dat van de treasury. U was dus directeur Financiën en verantwoordelijk voor dat stuk in uw toko. De heer De Vries vormde in zijn eentje de frontoffice, zoals we dat noemen. Hij sloot die contracten af. Een mevrouw, medewerkster backoffice, verwerkte alles wat de heer Staal deed administratief. Samen -- deze twee personen -- vormden zij de Treasury Department, zoals dat zo mooi heet. U was uiteindelijk de baas. Door die tweekoppige Treasury Department gingen uiteindelijk ongeveer 400 derivatencontracten -- het volume daarvan was vele miljarden en het betrof complexe derivatenproducten ... Wat vond u er als directeur Financiën van dat die 400 zeer ingewikkelde contracten via een spreadsheet liepen met als personen alleen de heer De Vries en zijn ene medewerkster, kijkend naar afbreukrisico's voor Vestia als organisatie?

De heer **Wevers**: Het afbreukrisico was fors. Dat heb ik ook een aantal keren met de heer Staal besproken en dat deed ik ook wel individueel met de heer

De Vries. Het afbreukrisico kan divers zijn: ziekte, overlijden maar ook het vertrek uit de organisatie. In dat kader heb ik eerst overleg gehad met de heer Staal om te kijken of zeker de heer De Vries voor langere tijd te binden was aan de organisatie. Bij mijn weten was dat in 2008 of in 2009, maar dat durf ik niet met zekerheid te zeggen. Dat is het eerste punt. Het tweede is dat er vanwege een paar redenen op een gegeven moment bekeken moest worden of de frontoffice en de backoffice konden worden uitgebreid, onder andere vanwege het afbreukrisico. Het andere punt was de reden die de accountant heeft gegeven, namelijk die dat de heer De Vries wel heel veel macht of bevoegdheden had. Hetzelfde signaal -- een variant daarvan -- gaf hij aan de Compliance en Governance Group (CCG). Dat heeft er in ieder geval toe geleid dat eind 2010 gezegd werd dat de frontoffice en de backoffice uitgebreid moesten worden. De uitbreiding in de backoffice wilde ik ook betrekken bij de treasurycommissie, ook voor de verslaglegging van de vergaderingen van die commissie en om de besluiten van die commissie vast te leggen.

De **voorzitter**: Ja, maar er gingen jaren vooraf aan de opmerking van de accountant. U was directeur Financiën. Hebt u zich nooit afgevraagd of dit wel voldoende was voor alles wat de heer De Vries deed?

De heer **Wevers**: Ja, dat heb ik me wel degelijk afgevraagd. Ik heb dat ook besproken, zowel met De Vries als met Staal. Komt er iemand bij aan de frontoffice, dan is het afbreukrisico met name het wegvallen ván. Dan heb ik het nog niet over ... Ja, en 400 contracten is misschien wel veel, maar het is de vraag of dat qua basis altijd heel veel werk oplevert. Op een gegeven moment werd het echter meer en meer, ook gegeven het feit dat we regelmatig fuseerden en Vestia groter werd. Ook werden de bedragen groter. Ik noem ook de afhankelijkheid, zeker van de heer De Vries. Natuurlijk heb ik het er weleens over gehad: Marcel, als jij niet zou kunnen, wie kunnen wij dan uit de markt halen om het op te pakken? Het werd steeds duidelijker dat dat lastig werd, zeker ook gegeven het feit dat het spreadsheetwerk is. Natuurlijk, er is SG|treasury, de backoffice, Excel en de frontoffice. Je hebt de toets van ...

De **voorzitter**: Maar goed, u hebt er in ieder geval wel eerder vragen bij gesteld. Het is nog wel heel lang zo gebleven dat De Vries daar alleen zat met zijn medewerkster. Ik kijk even of de heer Bashir op dit punt nog een aanvulling heeft.

De heer **Bashir**: Mijnheer Wevers, u bent directeur Financiën geweest. U was feitelijk de leidinggevende van de treasurer, Marcel de Vries, over wie we het steeds hebben. Het financieel statuut dat moet waarborgen dat er geen willekeur plaatsvindt en dat er kaders worden gesteld aan de werkzaamheden van de treasurer, is dus door de treasurer zelf opgesteld, en blijkbaar niet door u gecontroleerd. Dan is de vraag: hoe kan dat nou?

De heer **Wevers**: U trekt de conclusie dat ik het niet gecontroleerd heb.

De heer **Bashir**: U zei het net zelf. U zei: ik heb niet bekeken of de zaken die De Vries heeft gezegd, ook daadwerkelijk in het financieel statuut hebben gestaan dat naar de raad van commissarissen is gestuurd. U zei ook nog: ik weet niet hoe het kan dat er opeens dingen zijn geschrapt, zoals de passage dat je geen producten mag afsluiten die je niet begrijpt.

De heer **Wevers**: Wat ik heb gezegd, of in ieder geval heb bedoeld te zeggen, was dat de heer De Vries mij een concept heeft voorgelegd. Dat concept heb ik beoordeeld. Ik heb gevraagd naar de was/wordtlijst, zoals we die in accountantstermen noemen: wat was het en wat is het geworden? Voor zover ik het me herinner heeft hij de werking en de risico's van de producten niet genoemd als punt dat eruit is gegaan.

De heer **Bashir**: Dus u hebt het niet gecontroleerd.

De heer **Wevers**: Dat is het document dat ik heb gekregen, zoals ik zei. Wat ik niet meer heb gecontroleerd, is of wat ik toen heb gehad, hetzelfde stuk is dat naar de raad van commissarissen is gegaan.

De heer **Bashir**: Zegt u hiermee dat in het stuk dat u hebt gekregen nog de passage stond dat je geen producten moet afsluiten die je niet begrijpt?

De heer **Wevers**: Dat weet ik niet zeker. Ik heb gevraagd: welke dingen zijn veranderd? En voor zover ik me kan herinneren was die component er echt niet bij.

De heer **Bashir**: Dus u weet het niet meer.

De heer **Wevers**: Nee, en ik ben geen specialist in Word, dus ik kan niet zeggen: dit is de oude versie en dit is de nieuwe versie; wat zijn de verschillen? Advocatenkantoren kunnen dat heel goed, maar helaas, die vaardigheid ontbeer ik.

De heer **Bashir**: Versies vergelijken is inderdaad een optie in Word, maar ...

De heer **Wevers**: Dat zal ongetwijfeld, maar ...

De heer **Bashir**: Ja.

De heer **Wevers**: ... ik zei dat ik die vaardigheid ontbeer en dat dus niet weet.

De heer **Bashir**: Ja, u hebt het niet gecontroleerd, zegt u. Maar dan is mij nog steeds niet duidelijk wat u bedoelt met het vierogenprincipe.

De heer **Wevers**: Een vierogenprincipe ...

De heer **Bashir**: Want u zei: er is eigenlijk niks veranderd; er was een vierogenprincipe en dat is er gebleven. De heer De Vries had echter een mandaat om contracten te tekenen. Dan doet hij het toch in zijn eentje, dus met twee ogen?

De heer **Wevers**: Mijnheer De Vries sluit de deal; hij is de dealmaker.

De heer **Bashir**: Maar als je die eenmaal gesloten hebt, kun je er niet meer onderuit.

De heer **Wevers**: Dan is de Vestia-organisatie gebonden.

De heer **Bashir**: Klopt, dus dat zijn twee ogen.

De heer **Wevers**: Dat zijn twee ogen, ...

De heer **Bashir**: Dan mis ik er nog twee.

De heer **Wevers**: Ja, dat ... Als ik nu kijk naar het contract ... Vanuit de backoffice wordt getoetst of wat er van de bank is ontvangen, ook is wat De Vries heeft aangegeven, en dan wordt er getekend door de heer Staal. Dat is het tweede paar ogen. Het is niet het vierogenprincipe bij het sluiten van de deal -- dat ben ik met u eens -- maar het CGG geeft aan dat hiermee in principe ook het vierogenprincipe wordt vormgegeven. We hadden het net over de frontoffice en de backoffice. Een uitbreiding van de frontoffice had inderdaad de mogelijkheid gegeven om letterlijk vier ogen te organiseren op het moment van de dealmaking.

De heer **Bashir**: Maar dan ga ik terug naar het moment waarop de contracten werden gesloten en Vestia er niet meer onderuit kon. Dat waren twee ogen. Er was één persoon die het deed en die een volledig mandaat had gekregen, en dat was ook nog een persoon van wie u de baas was.

De heer **Wevers**: Dat klopt, met het gegeven dat dit ook in de treasurycommissie is besproken. Met de volmacht die de heer Staal heeft gegeven, heeft de heer De Vries de bevoegdheid om Vestia te binden.

De **voorzitter**: Mijnheer Wevers, wij gaan even naar de externe accountant. U bent zelf ook registeraccountant, begrijp ik.

De heer **Wevers**: Niet meer. Ik heb in februari een brief gestuurd naar de NBA, ...

De **voorzitter**: Oké, maar u was ...

De heer **Wevers**: Nee, ik zeg dat omdat u bij het besloten verhoor hebt gevraagd of ik accountant was en ik daarop ja heb gezegd. De NBA heeft pas na een reminder van mij eind maart bericht dat ik uitgeschreven word, of ben, ...

De **voorzitter**: Maar al die jaren bij Vestia was u het wel.

De heer **Wevers**: ... maar de NBA heeft dat met terugwerkende kracht gedaan. De uitschrijfdatum is dus 1 maart, ..

De **voorzitter**: Ja, maar het gaat niet precies om de NBA. Het gaat erom dat u ...

De heer **Wevers**: Ja, nee, maar ...

De **voorzitter**: ... zelf de kennis en het niveau hebt van iemand die is opgeleid tot registeraccountant. Dat bedoel ik daarmee aan te geven. Was u het die bij Vestia de dagelijkse contacten onderhield met controlerend accountant Deloitte?

De heer **Wevers**: De contacten die ik onderhield met de accountant waren zeker geen dagelijkse contacten. Ik had meestal contact met de tekenend accountant. Dat was in de eerste jaren de heer Klop en over 2010 was dat de heer Noorlander. Dat wil niet zeggen dat ik de controleleider die op de job zat, niet regelmatig zag.

De **voorzitter**: Precies.

De heer **Wevers**: Maar u had het over dagelijkse contacten ...

De **voorzitter**: Nou ja, in ieder geval nam u, als directeur Financiën, de begeleiding van het controleproces ter hand.

De heer **Wevers**: Hoe noemde u dat?

De **voorzitter**: De dagelijkse controle. Er komt een accountant over de vloer. Die heeft een controlepraktijk, en de begeleiding daarvan vanuit de organisatie van Vestia was uw verantwoordelijkheid als directeur Financiën. Klopt dat?

De heer **Wevers**: Om met de formele zijde te beginnen: ik tekende meestal de jaarlijkse opdracht. Daarbij sprak ik ook met de tekenend accountant, en daar waren vaak ook de controller en de controleleider vanuit het accountantskantoor bij: zijn er nog specifieke aandachtspunten die jullie willen meenemen?

De **voorzitter**: Ja, ja, ja. Oké, prima. Wie gaf nou formeel bij Vestia de opdracht aan een accountant om te komen controleren?

De heer **Wevers**: Het benoemen is een bevoegdheid die de raad van commissarissen toekomt. Die kan dat mandateren aan het bestuur.

De **voorzitter**: Hebben ze dat gedaan, dat mandateren?

De heer **Wevers**: Het benoemen heeft de rvc zelf gedaan, in ieder geval over 2010. Ik vermoed dat dit inmiddels bijna dertien jaar geleden met de heer Klop ook het geval was.

De **voorzitter**: Ja, precies. Als er opmerkingen kwamen van de accountant, in de zogenaamde managementletter, wie pikte het dan op om daaraan vervolg te geven binnen Vestia?

De heer **Wevers**: Meestal deed ik dat samen met de controller. De managementletter ging naar de raad van bestuur.

De **voorzitter**: Dat was Staal in zijn eentje.

De heer **Wevers**: Dat was de heer Staal. Daarna kwam de managementletter naar mij toe.

De **voorzitter**: En moest u dan opvolging geven aan die aanbevelingen?

De heer **Wevers**: Meestal was het besluit om de opvolging op te pakken, en soms om dat beargumenteerd niet te doen.

De **voorzitter**: We hebben één keer een aanbeveling gezien van Deloitte om te gaan kijken naar derivaten. Die wilde men steekproefsgewijs controleren. De administratieve organisatie bij de treasury moest nog eens goed tegen het licht worden gehouden, zowel qua procedures als qua risicobeheersing. Uiteindelijk komen er drie pagina's die alleen gaan over kostprijshedge-accounting, maar niet over al die dingen die als aanbeveling stonden in de managementletter. Waarom heeft de uitvoering van al die aanbevelingen nooit plaatsgevonden?

De heer **Wevers**: Over welke periode hebt u het nu?

De **voorzitter**: Dat was in 2009, maar het was de managementletter bij de jaarrekening 2008. Toen kwam mijnheer Klop met het verhaal dat ik zonet opsomde: we moeten alles gaan controleren, dus treasury, derivaten en risico's. Uiteindelijk komen er dus drie pagina's die alleen gaan over kostprijshedging, maar niet over al deze dingen. Waarom werd dat niet uitgevoerd?

De heer **Wevers**: Ik weet niet of het niet allemaal werd uitgevoerd. Die pagina's die komen, vormen een verslaglegging van de rapportage over de kostprijshedge-accounting. Daarin wordt meegenomen ... In de gesprekken

die ik met de heer Klop heb gehad, werd gesproken ... Er zijn steekproeven geweest ten aanzien van de derivaten. Ik geloof dat er wel drie of vier weken lang specialisten van Deloitte FAS daarmee bezig zijn geweest. Bij de steekproef die zij hebben genomen uit het geheel, zat ook nog de controleleider van Deloitte. Bij mijn weten zijn er dus steekproeven genomen, en is ook gekeken ... De aanbeveling ... In de rapportage staat ook dat de administratieve organisatie voldoet aan de daaraan te stellen eisen. Dat gaat dus over 2008 of 2009; dat weet ik niet 100% zeker.

De **voorzitter**: Al die dingen vind ik in elk geval niet terug in die drie pagina's van Deloitte die wij hebben aangetroffen. Dat was echt een klein rapportje over één thema. Ik vind het wel vreemd dat ik dat nergens kan zien of vinden.

De heer **Wevers**: Welk rapport bedoelt u dan met die drie pagina's?

De **voorzitter**: Dat was een rapport van Deloitte van 11 augustus 2009, waarin wordt ingegaan op kostprijshedge-accounting. Al die dingen die u net opsomde, staan daar niet in.

De heer **Wevers**: Nee, dat klopt. Even over kostprijshedge-accounting. De rapportage die u noemt, is de rapportage van Deloitte Financial Advisory Services. Dat is niet de rapportage van Deloitte Accountants. En ja, die gaat specifiek in op het vraagstuk van de kostprijshedge-accounting en de richtlijnen voor de jaarverslaggeving 290.

De **voorzitter**: Ja. Waarom ging u in 2010 naar een andere accountant? Waarom kwam KPMG in de plaats van Deloitte?

De heer **Wevers**: Niet ik ging naar een andere accountant; Vestia ging naar een andere accountant. Voor de heer Klop was 2009, zoals hij zelf aangaf, zijn tiende controlejaar. Dat was volgens de interne richtlijnen van Deloitte het maximale aantal jaren. Ofwel: het is het laatste jaar van de heer Klop als tekenend accountant.

De **voorzitter**: Oké.

De heer **Wevers**: En dan kun je ervoor kiezen om Deloitte als accountant te houden, maar dat vraagstuk is niet aan mij; dat is een primaire bevoegdheid van de raad van commissarissen. Dat is dus ook besproken met de raad van commissarissen. Er is gevraagd: zullen we breed ... Wilt u automatisch doorgaan met Deloitte of wilt u overwegen om eens naar een ander kantoor te gaan?

De **voorzitter**: Ja, toen kwam KPMG. Die waren goedkoper, begrijp ik.

De heer **Wevers**: Er zijn vijf kantoren geweest.

De **voorzitter**: Ja, KPMG was het goedkoopst? Ik wil even een beetje strakker naar de antwoorden toe, want ik heb nog een heleboel vragen.

De heer **Wevers**: Ja, strak naar de antwoorden toe, maar dat klopt niet. Er zijn een aantal criteria geweest om te bekijken welke accountant ...

De **voorzitter**: Kunt u kort samenvatten waarom KPMG ...

De heer **Wevers**: KPMG was niet de goedkoopste.

De **voorzitter**: Waarom zijn ze het wel geworden?

De heer **Wevers**: Waarom zijn ze het wel geworden? Dat is de vakbekwaamheid die wij proefden, het team, ... Kosten speelden maar beperkt mee. KPMG was, maar dat weet ik niet zeker, de derde in de rij qua kosten. Met name de vakbekwaamheid en het team waren de belangrijkste componenten.

De **voorzitter**: Was KPMG aanzienlijk goedkoper dan Deloitte, als ik kijk naar het budget waarvoor Deloitte het deed in de voorgaande jaren?

De heer **Wevers**: KPMG was goedkoper dan Deloitte, maar Deloitte was in zijn offerte ook goedkoper dan Deloitte. Eigenlijk gold voor alle vijf de accountantskantoren dat ze goedkoper waren dan wat Deloitte daarvoor factureerde. Eigenlijk vond ik het verschil nog meevallen, want soms is het wel een heel competitieve markt.

De **voorzitter**: Hebben de accountants van Deloitte en KPMG het goed gedaan bij Vestia, als u daarop achteraf terugkijkt?

De heer **Wevers**: Met het beeld van toen ben ik van mening dat zeker Deloitte het goed gedaan heeft. KPMG vind ik lastiger, omdat zij hebben aangegeven de controle te kunnen doen vanuit hun eigen team. Vaktechnisch is mijn ervaring met de controle 2010 dat ze de verslaggevingsrichtlijnen wel heel goed kenden, op alle vakgebieden die de revue passeerden. Dat baseer ik op de gesprekken die ik vooraf heb gehad, niet alleen ik maar ook anderen.

De **voorzitter**: Oké. Mijnheer Bashir.

De heer **Bashir**: Mijnheer Wevers, onze commissie is een aantal brieven opgevallen die door de banken naar Vestia zijn gestuurd. Het gaat om brieven van ING, ABN AMRO en Rabobank. In deze brieven staan waarschuwingen over de zorgen van deze banken over de derivatenportefeuille van Vestia. Mijn eerste vraag aan u is of u deze brieven kent.

De heer **Wevers**: De brief van de ING ken ik het best. Van de brief van ABN AMRO weet ik in ieder geval dat ik die heb gezien. De brief van de Rabo kan ik mij niet herinneren.

De heer **Bashir**: U zegt dat u de brief van ING het best kent. Daarin wordt de kredietrelatie door ING opgezegd. Vervolgens schreef de heer Staal een brief terug aan ING; de handtekening van de heer Staal staat althans onder die

brief. Wie heeft die brief geschreven? De heer Staal vertelde onze commissie dat hij zelf die brief niet had geschreven maar alleen had ondertekend. Wie heeft hem dan wel geschreven?

De heer **Wevers**: Ik vermoed dat dat de heer De Vries is, al dan niet met hulp van anderen uit de organisatie. Volgens mij heb ik hem niet geschreven.

De heer **Bashir**: U hebt het antwoord wel gezien?

De heer **Wevers**: Dat weet ik niet meer; ik kan het me niet herinneren.

De heer **Bashir**: Het is een brief waarin de heer Staal ING kleineert en bijvoorbeeld zegt dat ING geen ervaring heeft.

De heer **Wevers**: Als ik die brief ... Interpreterend wat u zegt, zou ik zelf voorkeur hebben voor een wat gematigder toonzetting.

De heer **Bashir**: Nee, het gaat mij niet om de toon, maar om het achterhalen wie de brief heeft geschreven.

De heer **Wevers**: Ja.

De heer **Bashir**: Ik zei zonet dat deze banken zich zorgen maakten over de derivatenportefeuille van Vestia. ABN AMRO vertelde geen nieuwe contracten met Vestia te willen aangaan. ING zegde de kredietrelatie op. Heeft dit bij u geen bel doen rinkelen van: hé, je moet bekijken wat er aan de hand is?

De heer **Wevers**: Ik zei al: de brief van ING kan ik mij nog redelijk goed voor de geest halen. U begint bij het eind, dat ING de relatie heeft opgezegd. Het begint natuurlijk ... Er is ook een gesprek geweest, en uiteindelijk kwam de opzeggingsbrief. Bij het gesprek met ING waren de heer Staal, de heer De Vries en ik aanwezig.

De heer **Bashir**: Ja, nee, dat weten we.

De heer **Wevers**: Ja, maar toch even om ...

De heer **Bashir**: Mijn vraag was een andere. Zij hebben de kredietrelatie uiteindelijk opgezegd. Er kwamen waarschuwingen binnen. Wat hebt u toen met die waarschuwingen gedaan? Hebt ...

De heer **Wevers**: Ja, maar ik hecht er toch aan om terug te gaan naar het gesprek ...

De heer **Bashir**: Ja, maar ...

De heer **Wevers**: ... en ook de reactie van ...

De heer **Bashir**: Mijnheer Wevers, onze commissie heeft heel lang onderzoek gedaan naar de feiten. We weten dat er gesprekken hebben plaatsgevonden. Gisteren hebben we verhoren gehad over Vestia, en eergisteren ook. Ik weet niet of u die gevolgd hebt, maar zo ja, dan had u geweten dat die zaken aan de orde zijn gekomen. Mij gaat het er niet om dat er gesprekken hebben plaatsgevonden. Mij gaat het erom dat de kredietrelatie uiteindelijk is opgezegd. Grote Nederlandse banken sturen waarschuwingen aan Vestia. U bent directeur Financiën. Hebt u niet even zitten nadenken: misschien is er toch echt iets aan de hand en moet ik het nog even laten checken.

De heer **Wevers**: ING ... Het beeld dat wij gedrieën hadden, was dat ING primair een CSA wilde, met een marktafrekening tussen partijen met, zoals zij dat noemen, nul threshold: alle marktwaardes afrekenen. Er was eerder dus een contract tussen Vestia en ING over derivaten waarbij de marktwaardes niet afgerekend zouden worden. Wij proefden dat het een onderhandelingstactiek was van ING om tot marktwaardeafrekening te komen of, zoals je het voor mijn part mag noemen, het debiteurenrisico op nul te zetten. Zo hebben wij dat ...

De heer **Bashir**: Ja, en nu mijn vraag?

De heer **Wevers**: Ja, en daar wilde Vestia, en zeker de heer Staal, zich niet aan conformeren: wij zijn contracten aangegaan en partijen moeten contracten nakomen. In het gesprek is toen aangegeven, volgens mij door beide partijen: dan houdt het hier op.

De heer **Bashir**: Ik concludeer dus dat u de brieven niet hebt opgevat als een waarschuwing dat er iets aan de hand was met de derivatenportefeuille van Vestia.

De heer **Wevers**: Nee, de brief van ING hebben wij beschouwd als een onderhandelingstactiek.

De heer **Bashir**: Dus u hebt die niet opgevat als een waarschuwing.

De heer **Wevers**: We hebben die maar beperkt opgevat als een waarschuwing. In dat kader vond ik het ook prettig dat de financieel specialisten van Deloitte gekeken hebben naar de derivatenportefeuille van Vestia. Dat is één kant. Ten tweede stelde ING volgens mij ook voorwaarden waaraan Vestia voor een deel nog niet kon voldoen.

De heer **Bashir**: Ja. Dan even terug naar uw antwoord. U zei: ik heb het beperkt opgevat als een waarschuwing. Vervolgens komen ook andere banken met brieven waarin ze hun zorgen uiten. Wat bedoelt u met "beperkt opgevat als een waarschuwing"?

De heer **Wevers**: Zoals ik al zei, ken ik de brief van de Rabo niet. ABN AMRO had ...

De heer **Bashir**: Kent u die niet of bent u die vergeten?

De heer **Wevers**: Dat weet ik dus niet.

De heer **Bashir**: Ja. Wellicht kunnen we bekijken of we die brief zo meteen nog even aan u kunnen laten zien. U bent directeur Financiën van een organisatie die zegt financiën als corebusiness te zien. Dan zou je deze brief toch moeten kennen.

Ik kijk even naar de voorzitter ...

De heer **Wevers**: Ja, maar even. U noemt nu financiën als corebusiness, maar als ik me goed herinner, komt dat uit een artikel over een interview met de heer Staal door Cobouw.

De heer **Bashir**: Dat klopt.

De heer **Wevers**: Het interview was al gegeven. Zowel de heer Van der Vlist, de directeur Strategisch Beleid en Communicatie, als ik was -- excuseer mij - - "pissed" over de inhoud van dat interview, vooral ook omdat financiën niet onze corebusiness is. Volkshuisvesting is de corebusiness. Maar het interview was al geweest en dan kun je marginaal ...

De heer **Bashir**: Ja, ja. We hebben het nu niet over het interview, mijnheer Wevers.

De heer **Wevers**: Ja, maar ...

De heer **Bashir**: U probeert steeds uit te wijden, maar ik wil toch dat u even teruggaat naar de kern van onze vragen. U bent directeur Financiën geweest. U was de leidinggevende van Marcel de Vries. Er komen brieven binnen waarin waarschuwingen staan. Banken zeggen hun kredietrelatie met Vestia op. Andere banken zeggen geen zaken meer met Vestia te willen doen. Mijn vraag is heel erg gericht op uw rol. U was directeur Financiën. Wat hebt u met al die waarschuwingen gedaan? U zegt dat u die deels hebt opgevat als waarschuwing. Wat hebt u met die waarschuwing gedaan?

De heer **Wevers**: Van wat ik mij kan herinneren, zijn er kritische geluiden over tafel gegaan in het gesprek met ING. In dat kader heb ik ook gezegd: schakel deels de specialisten van Deloitte in. Voor een deel gebeurde dat al, maar ik wilde dat continueren. ABN AMRO had volgens mij meer te maken met de fusie tussen ABN AMRO en Fortis en het volume dat zij hadden. Men wilde soms uit concurrentieoverwegingen al informatie hebben en dat is gewoon heel lastig. Dat heeft later, maar dat was in 2010, bij Marcel de Vries geleid tot een uitbreiding van de frontoffice en de backoffice en tot een marktwaardetool, ook om aan de informatievoorziening te kunnen voldoen.

De **voorzitter**: Goed, mijnheer Wevers. Onze commissie zoekt naar het volgende. Uiteindelijk gaat het gigantisch mis bij Vestia. Er zijn 2 miljard euro verdampd. U was directeur Financiën en zelf een hoog opgeleid financieel expert. Er zijn in de tussentijd waarschuwingen binnengekomen. Na de rentedaling van eind 2008 was de negatieve marktwaarde 762 miljoen. Later liep die negatieve marktwaarde op naar meer dan 2 miljard euro. Accountants zeggen: we moeten eigenlijk dikke steekproeven gaan houden en alles gaan controleren. Banken zeggen de relatie op. U was directeur Financiën. Waarom heeft het nog zo lang geduurd? Waarom is de vulkaan ontploft? Waarom hebt u niet eerder ingegrepen, met al uw kennis en uw positie als directeur Financiën? Dat is waarnaar we op zoek zijn.

De heer **Wevers**: Allereerst: de accountant heeft steekproeven gedaan. De rapportage die u weliswaar heel kort vindt, is de resultante van steekproeven en van de confrontatie met de plannen van Vestia in het kader van de verslaggeving. De waarschuwingen ... De brieven van de banken, waarvan ik er twee ken ... Die van ING ken ik goed en bij die van ABN AMRO herinner ik me met name de relatie Fortis en ABN AMRO en het niet meer uitbreiden van de portefeuille. Het heeft inderdaad langer geduurd met de uitbreiding van frontoffice en backoffice en de marktwaardetool. Daarbij speelt ook mee dat het WSW in het voorjaar van 2010 aangaf de derivatenportefeuilles te gaan monitoren. Op zich was ik daar heel blij mee. Dan kun je bekijken of wat je hoort, past in het beeld dat je zelf krijgt. Dat is in de periodieke contacten die ik had met de relatiemanager ongetwijfeld een

keer, of misschien een paar keer, de revue gepasseerd. Wat ik kreeg, was lof voor Vestia, lof voor Marcel de Vries ...

De **voorzitter**: Maar uiteindelijk deed Vestia het, hè? Vestia was de organisatie die dit allemaal opbouwde. U was daar directeur Financiën ...

De heer **Wevers**: Vestia heeft contracten ...

De **voorzitter**: Wat is het punt ...

De heer **Wevers**: Vestia heeft contracten afgesloten, ...

De **voorzitter**: Ja. Nee, maar ...

De heer **Wevers**: ... daar ben ik het mee eens. Ik wil even de ...

De **voorzitter**: Mijnheer Wevers, kijk. Ik hoorde ook mijnheer Staal. Heel vaak wordt er gewoon omheen gepraat, zo moet ik constateren. Er wordt iedere keer een hele trits opgesomd van mensen in de hele wereld die het allemaal wel goed wisten, maar Vestia sloot de contracten. U was daar directeur Financiën en er was eind 2008 al een negatieve marktwaarde van het astronomische bedrag van 762 miljoen. Zo veel stond u al rood met de derivaten. Dat liep op naar 2 miljard. Dus ik vraag nog één keer, toegespitst op u, mijnheer Wevers, als directeur Financiën: waarom greep ú niet in?

De heer **Wevers**: Op dat moment heb ik, met de kennis van toen, niet ingegrepen, mede om de volgende vraag: wat is de buffer die je hebt om ook aan de liquiditeitsvraag te voldoen, gegeven de beleggingen die je had en de liquide middelen die je had? Dat waren grote bedragen. Ik weet nog dat de heer Rink van het WSW naar De Vries belde en vroeg: kunnen jullie aan jullie betalingsverplichtingen voldoen? Dat was in 2008. Vestia kon aan zijn betalingsverplichtingen voldoen. Ja, het was een heel groot bedrag -- dat klopt -- maar dat was ook een van de redenen waarom Vestia een grote buffer aanhield. De informatie die ik kreeg over de basispuntgevoeligheid van

5 à 7 miljoen ... Later bleek dat de basispuntgevoeligheid een stuk hoger was. Daar ben ik enorm van geschrokken.

De **voorzitter**: Nee, goed. Mijnheer Wevers, u was financieel directeur, maar ik hoor niet dat u zelf de verantwoordelijk neemt van eerder te hebben moeten ingrijpen. Dat is eigenlijk wat onze commissie toch zocht. U zat daar in die stoel als directeur Financiën.

Ik geef wel nog even het woord aan collega Bashir, want die heeft nog wat andere vragen voor u.

De heer **Bashir**: Mijnheer Wevers, op een gegeven moment heeft de heer Staal zijn brief over de ontbinding van zijn arbeidsovereenkomst aan Vestia gefaxt. Dat was op 31 januari 2012 om 16.22 uur. Uit ons onderzoek blijkt dat vervolgens, om 16.59 uur, een bedrag van 3,5 miljoen is ingevoerd in de computer, om over te maken. Drie minuten later werd voor dat bedrag getekend en werd het uitbetaald. Het zijn brutobedragen. Wie heeft u opdracht gegeven om binnen zo korte tijd te handelen?

De heer **Wevers**: De vergadering van de raad van commissarissen is naar mijn weten op 30 januari geweest. Ik ben bij die vergadering aanwezig geweest. De conclusie was dat men niet onder de vergoeding aan de heer Staal uit kon. De conclusie was dat Vestia daaraan gebonden was. Op 31 januari heeft de juridisch adviseur van Vestia, de heer De Keijzer van De Brauw, mij laten weten: aan de voorwaarde is nu voldaan, we kunnen de betaling verrichten. Eerder was al een pro-formaberekening gemaakt van wat Vestia moest betalen.

De heer **Bashir**: U zegt dus: de raad van commissarissen had geconcludeerd dat we de betaling moesten uitvoeren. Maar u hebt heel snel gehandeld. 40 minuten nadat de brief van de heer Staal binnen was gekomen, stond zijn ontslagvergoeding namelijk al op zijn rekening. Het was geen ontslagvergoeding. Het was een pensioenbijdrage, officieel. Maar ik vraag me af hoe het kan dat er zo snel gehandeld is. Wist u dat er een fax zou binnenkomen, of zo? Kunt u daar misschien antwoord op geven?

De heer **Wevers**: Wij wisten dat er contact was tussen de heer De Keijzer en naar mijn weten de advocaat van Staal. Daarom wist ik dus ook: als het goed is, zit het er aan te komen. En met telebankieren kun je dat op een heel snelle manier doen, als de salarisstrook pro forma al klaar is. Met telebankieren heb je daar zelfs nog geen 40 minuten voor nodig, laat ik maar zeggen.

De heer **Bashir**: Is er nog contact geweest tussen uzelf en de heer Staal, zo van "betaal mijn pensioenbijdrage nu uit"?

De heer **Wevers**: Nou, dat zeker niet.

De heer **Bashir**: Een dag daarvoor ook niet?

De heer **Wevers**: Nee, daarom zeg ik: de bevoegde, namelijk de raad van commissarissen heeft het besluit genomen. Ik moest in ieder geval wachten op het signaal. Er moesten nog een aantal voorwaarden worden ingevuld. Ja, en dat signaal moest ik van iemand krijgen. In dit geval heb ik dat gekregen van de juridisch adviseur van Vestia.

De heer **Bashir**: Ja. En wie was de voorzitter van de raad van commissarissen van Vestia die toen de opdracht gaf om die 3,5 miljoen euro bruto over te maken binnen 40 minuten?

De heer **Wevers**: De voorzitter van de raad van commissarissen was de heer Molenaar. Hij heeft de discussie in de raad van commissarissen samengevat. Het verzoek om over te maken heb ik ontvangen van de heer De Keijzer, de juridisch adviseur van Vestia.

De heer **Bashir**: We hebben hier ook de heer Erents aan tafel gehad. Hij is interim-bestuurder geweest bij Vestia. Hij moest orde op zaken stellen. Hij vertelde dat hij, als hij de volgende dag, dus de dag nadat u het geld had overgemaakt, aan de slag was gegaan, had voorkomen dat het geld was

overgemaakt. Hij zei: we hadden geen geld om het personeel te betalen -- we hadden zelfs geen geld voor papieren voor onze printers -- dus de heer Staal had achteraan in de rij kunnen aansluiten. Waarom had het uitbetalen van de pensioenbijdrage van de heer Staal prioriteit boven het kopen van papier voor de printer bijvoorbeeld?

De heer **Wevers**: Ik noem het geen kwestie van prioriteiten. De heer Staal wilde pas zijn ontslag indienen op het moment dat er overeenstemming was, ook over het uitbetalen van de vergoeding en daaraan gekoppeld het vrijgeven van de bedragen die in depot waren gestald. Het is niet een kwestie van ... Dan zeg ik ... Ja, en wat de heer Erents zegt, dat zijn zijn woorden. Het is een uitvoering geweest van de opdracht of het besluit van de raad van commissarissen.

De heer **Bashir**: De heer Erents vertelde dat u, de volgende dagen toen hij bij u op kantoor kwam, weigerde om opheldering te geven over de betaling die had plaatsgevonden. Wat was de reden daarvoor?

De heer **Wevers**: Er was een instructie van de raad van commissarissen, in dit geval van de heer Molenaar, dat de stukken in de kluis zouden liggen en dat de nieuwe bestuurder zich bij de heer Molenaar zou moeten vervoegen als hij die zou willen hebben.

De heer **Bashir**: Ik kijk naar de voorzitter.

De **voorzitter**: Goed. Dank u wel, mijnheer Bashir.

Mijnheer Wevers, hebt u zelf iets van een verantwoordelijkheidsgevoel jegens de huurders van Vestia die 2 miljard euro hebben zien verdampen? Hoe zit u daar zelf in, achteraf?

De heer **Wevers**: Het doet mij enorm zeer wat er gebeurd is. Dat gaat niet alleen uit naar de huurders van Vestia, laat ik het zo zeggen, maar ook naar de sector, naar medewerkers van Vestia en naar heel veel mensen. Ik lig daar nog regelmatig wakker van. Had ik dit kunnen zien? Als ik het nu weer

zou moeten doen met de kennis van toen, zou ik dan hetzelfde besluit nemen? Ik denk haast dat ik dat weer zou doen. Het doet mij heel veel pijn. Ik lig wakker van de vraag of ik het had kunnen zien, maar inderdaad ook van de consequenties die gigantisch zijn. Ik realiseer me dat terdege.

De **voorzitter**: Maar u zou het weer doen, zegt u?

De heer **Wevers**: Ja. Met de kennis van toen, ja ...

De **voorzitter**: Ik geef nu even het woord aan collega Oskam.

De heer **Oskam**: Voorzitter, dank u wel. Ik ga daar nog even op door. We begonnen het verhoor met de vraag "hoe heeft het kunnen gebeuren?". Het is logisch dat we vandaag ook kijken naar uw rol en verantwoordelijkheid, mijnheer Wevers. Ik heb het zo eens anderhalf uur zitten aanhoren en bij mij is blijven hangen dat u een hoogopgeleid iemand bent. U bent econoom en accountant en u werkte als directeur Financiën en Control bij Vestia. U hebt de heer De Vries aangenomen, u hebt hem laten doorgroeien tot hoofd van de treasury-afdeling en u was ook zijn directe leidinggevende. Gisteren spraken wij de heer Staal, die met een beschuldigende vinger wees naar de heer De Vries, in de zin van dat het door hem komt dat allemaal zo mis is gegaan. Maar u zat samen met Staal en De Vries in dat treasury committee, waarin de heer De Vries zijn plannen moest presenteren, zoals u zojuist hebt gezegd. Dat was nou net de plek om bij te sturen of om op de rem te trappen. Het ging in totaal om een portefeuille van 21 miljard aan derivaten. We hebben gezien dat de administratie daarvan niet solide was. Dat is ook bij mij blijven hangen. Die administratie was één A4'tje, namelijk de Excelsheet waar collega Bashir gisteren ook over sprak. Op de vraag hoe u zelf in die derivaten zat, zei u: ja, ik heb er redelijk verstand van, maar ik weet ook niet alles en om die reden hebben we een accountant ingeschakeld, namelijk Deloitte, maar die had het ook allemaal niet in de smiezen wat de heer De Vries deed. En wat er dan in 2011 gebeurt, grenst aan het onwaarschijnlijke: het financieel statuut wordt zodanig aangepast dat alle check-and-balances verdwijnen en dat De Vries alle ruimte krijgt. U hebt

ook uitgelegd dat u een enorm vertrouwen in de heer De Vries had. Verder is ook het negeren van signalen van banken zojuist aan de orde gekomen. Even over die derivatenafdeling. Ik denk dat het goed is dat Nederland begrijpt hoe dat in elkaar zat bij Vestia. Er was een frontoffice: dat was de heer De Vries. Die maakte de deals, die deed ook eigenlijk alles en die was ook het brein. En je had een backoffice, zoals de heer Staal gisteren zei. Dat klinkt allemaal heel chic, maar het was niets meer of minder dan een administratief medewerker die, zoals al gezegd is, de administratie deed en die dat natuurlijk niet kon controleren en ook geen feedback of kritiek kon geven aan De Vries. Het debacle heeft 2 miljard aan volkshuisvestelijk vermogen gekost. Over uw rol vraag ik mij nu het volgende af. Hebt u nou slecht opgelet? Hebt u alle ruimte voor checks-and-balances weggegeven en hebt u zich overgeleverd aan één persoon: De Vries, of kon u het gewoon niet?

De heer **Wevers**: De heer De Vries heeft heel veel ruimte gekregen. Die keuze is gemaakt en achteraf bezien zeg je dat dit te veel ruimte was. Op uw vraag of ik het niet kon, zeg ik dat ik geen specialist was, maar dat hetgeen de heer De Vries deed duidelijk meer was dan één A4'tje opstellen, maar dat even terzijde. Naar mijn beleving had ik er voldoende zicht op. De signalen die we van buiten kregen, bevestigden alleen maar het beeld dat we al hadden van Vestia als een corporatie met veel expertise op het gebied van derivaten, voor een heel belangrijk deel in de persoon van de heer De Vries. Dat beeld kwam van banken, accountants, WSW, Centraal Fonds en BZK of hoe de voorgangers ook mogen heten. Er zijn beoordelingen geweest en er is ook nog door accountants een aantal jaren gekeken naar de wijze waarop de administratieve organisatie in elkaar stak. De uitkomst daarvan was dat dit voldoende was. Ja, ik concludeer dat ik het niet gezien heb. Had ik het moeten zien? Dat is de vraag waar ik zelf heel veel mee worstel. Heb ik iets achtergehouden? Zeker niet.

De **voorzitter**: Goed, mijnheer Wevers, wij zijn aan het einde van dit openbare verhoor. Ik wens u alle sterkte met uw gezondheid.

Sluiting 15.05 uur.